

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB27 : 1852

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB27 : 1852", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 27.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb27-txt-shoot-n23.pdf> (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB27:23

#

Guds-Forholdet.

Fader – Søn – Aand.

I Almdl. fremstilles Forholdet saaledes: det er Christus der fører os til Gud, Msket behøver en Midler for at komme til Gud.

Men saaledes er Forholdet ikke fremstillet i det N. T.,^a ei heller kan Forholdet være saaledes dersom det er sandt, at Stigen i Guds-Forholdet er kjendeligt paa at man degraderes.

a Anm saaledes især i Joh. Ev., og især 6, 45: Den som hører af Faderen, og lærer, kommer til mig.

Det begynder med Faderen, eller Forholdet til Gud som Fader, uden nogen Midler. Dette er just det Barnlige; thi hos Barnet er Intet for høit, Barnet siger Du til Keiseren aldeles ligesom til Barnepigen, og Barnet finder det aldeles ligefrem, ganske i sin Orden, at Gud er dets Fader.

Men naar et Msk. er kommet til et vist Punkt af Modenhed, da er Gud blevet ham for uendelig Ophøiethed, til at han saadan udenvidere tør kalde Gud Fader, naar dette da ikke skal blive en Talemaade. Gud er i en vis Forstand af samme Mening.

Da er det at Gud henviser til Sønnen til Midleren (Joh: 6, 45: hvo som hører af Faderen og lærer kommer til mig). Det vil være Msk. selv som var det en Formastelse saadan udenvidere at ville kalde Gud Fader; og Gud er i en vis Forstand af samme Mening. Derfor er det som sagde han: i Midleren kan jeg være Dig Fader.

Saa kommer Midleren. Den Midler er tillige Forbilledet. Der vil nu være en elskelig Ungdommelighed, hvis Kjende just er, at den i elskelig Eenfoldighed Intet finder for høit. Den finder da det ganske i sin Orden at have et saa uendelig ophøiet Forbillede er i elskelig Illusion fromt overbeviist om, at det nok lader sig naae, at de To, Forbilledet og han, den Stræbende, i god Forstand ere en Art Jævnlike.

Men naar et Msk. er kommet til et vist Punkt af Modenhed, da er Forbilledet blevet ham saa uendelig Ophøiet, at han ikke saaledes udenvidere tør begynde paa at ville i god Forstand kameratlig stræbe at ligne det. Og i en vis Forstand er Forbilledet selv af samme Mening, at dette egl. vilde være Formastelse.

Imidlertid har Forbilledet en anden Side at sees fra, det er tillige »Forsoneren«. Det er denne Side som hiin elskelige Ungdommelighed egl. ikke just er opmærksom paa, thi den er i elskelig Iver strax i Fart for at ville ligne Forbilledet, fordi den slet ingen Vanskelighed opdager betræffende at Forbilledet er saa uendelig ophøiet, saa hiin Ungdommelighed deels mangler Kategorie for Forbilledets uendelige Ophøiethed (at det dog er en Qvalitet forskjellig fra det blot Msklige) deels vel har en illusorisk Forestilling om sine egne Kræfter.

Dog maa »Forsoningen« ikke fortrænge »Forbilledet«; Forbilledet er [og] bliver der, med Fordring, at der skal stræbes derefter.

Saa viser Forbilledet igjen fra sig (ligesom Faderen viste til Midleren) til »Aanden«, som sagde han: udendvidere kan Du ikke begynde paa denne Stræben, det vilde endog være, som Du selv føler det, Formastelse (hvad hiin elskelige Ungdommelighed var for naiv til at opdage, hvorfor den ikke forskylder nogen Formastelse ved hvad den gjør). Nei Du maa have en Aand til Hjælp.

Altsaa det er ikke Aanden, der fører til Sønnen, og Sønnen der fører til Faderen, nei, det er Faderen, der viser til Sønnen, Sønnen der viser til Aanden, og saa først er det igjen Aanden der fører til Sønnen, og Sønnen der fører til Faderen.

Dette er om jeg saa tør sige som Guds Paaholdenhed paa sin Majestæt, hvilken er Intet mindre end Herskesyge eller Fornemhed, nei er uadskillelig fra hans Væsen. Just idet han mere giver sig hen, mere indlader sig med Msk, kommer ham nærmere, eller just idet han vil dertil, just da bliver Msk. skjøndt eleveret degraderet. I Sandhed bliver han eleveret, men han eleveres ved at faae en uendelig høiere Forestilling om Gud og saaledes degraderes han.

Hvor opløftende! Saaledes kan ingen msklig Souverain sikkre sig mod Nærgaaenhed. Men Gud er sikkret; thi jo nærmere Du kommer ham, desto mere degraderes Du, det vil sige, jo nærmere Du kommer ham desto uendeligere en Forestilling faaer Du om hans uendelige Ophøiethed men derved degraderes Du. »Ham bør at voxer, mig at forringes« dette er Loven for al Tilnærmelse til Gud. Om han ved Millioner Trappetrin var fjernet, han var dog ikke saaledes sikkret mod Nærgaaenhed, thi dette maatte jo dog engang kunne naaes. Men ved Omvendthedens Lov at være sikkret, at Tilnærmelsen er Fjernelsen: uendelige Majestæt!

»Men saa taber jeg jo paa en Maade Gud.« Hvorledes, han voxer jo! Nei, taber jeg Noget, taber jeg kun mit Selviske, mig selv, indtil jeg ganske finder Saligheden i denne Tilbedelse: ham bør at voxer mig at forringes.

Men dette er jo Loven for al sand Kjerlighed. Vilde jeg,

at det skulde være saaledes, at jeg voxede tillige med
at Gud voxede, da var dette dog nok Selvkjerlighed.

Nei, ham bør at voxe, mig at forringes, kun bliver han
alligevel min Fader, han bliver det ved Aanden i
Midleren.

#